

Régi erdészjelöltek fájdalmai.

Az „Erdészeti Lapok“ 1869. évi folyamának V-ik füzetében örömmel olvastuk a m. kir. pénzügyministerium 1869-ik év márczius 12-én kelt és 8596. szám alatt kiadott időszerű szabályrendeletét, mely következőket mondja:

„Az erdőgyakornokok és erdészjelöltekre nézve fönálló rendszer az erdészet jelen igényeinek már meg nem felelvén, a következő szabályrendelet adatik ki:

Az erdészjelöltek ezennel megszüntetvén, jövőre csak erdőgyakornokok fognak fönnállani.

Ezek kineveztetésük által az államszolgálatba fölvétetvén és a XII-ik díjosztályba soroztatván, azonnal föleskettetnek és szolgálati idejük az első eskületétel napjától szabályszerűen beszámíttatik“ stb.

Örömmel olvastuk az idézett magas szabályrendeletet azért, mivel azon reményre jogosított föl, hogy az államszolgálatban annak kiadásáig erdészjelölt minőségben töltött öt-nyolcz évi szolgálati időnk is a fölvétel napjától szabályszerűen be fog számíttatni.

Ezen örömünk azonban fájdalom — nem sokáig tartott, mivel már az első minősítvényi táblázat kitöltése alkalmával meggyőződünk arról, hogy ebbeli kecsegtető reményünk füstbe ment, miután a táblázatban kimutatott és állami szolgálatban töltött időnket két rovatba következőleg beosztva találtuk: „teljes szolgálati idő 8 év, 7 hónap, 27 nap, ebből be nem számítható 5 év, 5 hónap, 24 nap, beszámítható 3 év, 2 hónap és 3 nap.

Ezen idő be nem számítása pedig okadatoltatik azzal, hogy az illető 5 év, 5 hó és 24 napig mint erdészjelölt szolgált, ezen időtartam alatt semmiféle államsegélyben nem részesült, és a hivatalos esküt le nem tette.

Ha már most az erdészjelölt szolgálati éveinek be nem számíthatására vonatkozó előbbi indokolás bírálataiba bocsátkozunk, azon meggyőződésre jutunk, miszerint ez a főnálló szabályrendeletekben találja ugyan alapját, de a volt erdészjelöltek (jelenleg többnyire az állam szolgálatában álló erdőhivatalnokok) iránti ezen elveken alapuló eljárás méltánytalan, s azokra nézve igen sujtó.

Hogy az erdészeti pályát választott, az akadémiai tanulmányokat jó sikerrel végzett, s az állam szolgálatába lépett fiatal embernek szolgálati ideje számba veendő, s annak működése megfelelően is jutalmazandó, belátta a m. k. pénzügy-ministerium 1869-ben, midőn az erdészjelöltek megszüntetését elrendelő szabályrendeletet bocsátá ki. A ministerium azonban csak a jelent és a jövőt tartá azon alkalommal szem előtt, s a multról s azzal együtt mirőlunk, volt erdészjelöltekről is megfejtkezett.

Ha már most az 1869-ben s a következő években akadémiaát végzett erdész növendékek irányában méltányos, hogy államszolgálatba léptök alkalmával azonnal feleskettetnek, szolgálati idejük ezen naptól számba vétetik, s az államtól segélydíjban részesülnek, kérdem, nem kétszeresen méltányos-e, hogy a volt erdészjelöltek szolgálati ideje is számba vétessék? Kétszeresen méltányos mondom, mert azok segélydíjban nem részesülvén, szüleik vagy saját vagyonuk áldozatával tettek 5—8 évi ingyen szolgálatot az államnak, s a jobb jövőben való várakozás és bámulatatos kitartás után jelenleg már 10—20 évi szolgálati időt mutathatnak fel, a nélkül azonban, hogy 5—8 évig tartó ingyenes szolgálatuknak valami jutalmát nyerték volna.

Ugy hiszem továbbá, hogy azon fiatal emberek, kik az erdészakademiát 1869. előtt végezték, hasonló képzettséggel bírtak és bírnak mint azok, kik azt azután végezték. Az is

tény, hogy az erdőgazdászati ép oly fontos volt annakelőtte mint most, s az állam 1869. előtt is csak mivelte erdészeket alkalmazott. Hogy az akkori erdészjelöltek ugyanazon teendőket végezték mit a jelenlegi erdőgyakornokok, ez iránt kétség fenn nem foroghat. Ezekhez képest tehát nem lehet szerénytelen azon óhajtás, hogy a volt erdészjelöltek szolgálati évei számba vétessenek.

Hogy az 1851-iki kormány az erdészjelöltekre vonatkozó ama téves szabályrendeletet kiadta, erről az akkori fiatal erdészek nem tehetnek, s annál dicséretre méltóbb, hogy a hivatalos eskületétele nélkül is becsületesen, kitelhető szorgalommal s anyagi áldozatokkal szolgálták az államot több évek során át.

Az elősoroltak alapján bizton állithatjuk még, hogy minden volt erdészjelölt sértve érzi magát annak tudatában, miszerint az államnak több éven át tett hű szolgálatáért nem csak segélyben nem részesült, de szolgálati ideje sem számittatik be, mintha ezen időtartam alatt nem is élt volna, vagy pedig a hazának egészen haszontalan polgára lett volna, s tudom, hogy minden régi erdészjelölt, minősítvényi táblázatának összeállításánál elkeseredik azon gondolatra, hogy szolgálati évei még mindig beszámíthatók és be nem számíthatókra osztatnak.

A többször említett szolgálati évek be nem számítása által a volt erdészjelöltek nem csak szellemileg, de anyagilag is keményen sujtatnak, mert nem elég, hogy több évig díjtalanul szolgálták az államot, de még az ugy is ritka esetben elérő nyugdíjazást ugyanannyi évvel később nyerhetik meg, s ha egyik vagy másik oly szerencsétlen, hogy a rendes nyugdíjazási időtartam előtt a szolgálatból betegség vagy más baleset következtében kimarad, az ingyen szolgált 5—8 évi be nem számított évek levonása után maradó szolgálati időért részül nyugdíjban, mely egyébiránt a hivatalnokok által letett tagsági díjakban találja elegendő fedezését.

Eszerint tehát a régi erdészjelölt egy korábbi félszeg adminisztratív intézkedés folytán nem csak államszolgálatba való léptének elején, de attól való megválásának idején is, tehát kétszeresen van megrövidítve minden más állami hivatalnokkal szemben.

Hogy azonban e bajon segítve legyen, reményem, miszerint minden volt erdészjelölt, úgy érezvén és gondolván, mint ezen sorok írója, semmi alkalmat sem fog elmulasztani szolgálati idejének teljes beszámítása ügyében kérelmezni, valamint hiszem azt is, hogy illetékes helyen elébb vagy utóbb, de minden méltányos kérelem kihalgatásra s minden panasz orvoslásra fog találni.

Végre még azon kecsegtető reményt is találok, hogy a m. kir. pénzügyministerium a volt erdészjelöltekről megemlékezvén azok szolgálati idejének teljes beszámítását elrendeli, s így számos hivatalnokának méltányos óhajtását teljesíteni. *)

Adja Isten, hogy sok szorgalmas erdőtisztünk ezen reménye teljesezésbe menjen!

Fr. L.

Az országgyűlés állandó pénzügyi bizottságának jelentése az államerdők 1873. évi költségvetéséről.

1873-ra összes bevétel 14,451.078 ft,

„ „ kiadás 11,200,571 „

Tiszta jövedelem . 3,250.507 ft.

A tiszta jövedelem ezen összegéből azonban le van számítva az összes rendkívüli szükséglet 1,534.486 frttal.

*) Tisztelt szaktársaink részben való megnyugtatóására megemlítjük, hogy a pénzügyministeriumban az erdészeti kinevezéseknél az összes szakbeli szolgálat tekintetbe vétetik.